

Ethem Göktürk

KALBİN ZİRVESİNDE BİR TÜRK

Prof. Dr.

Mehmet Emin Özdoğan

CERRAH

Ethem GÖKTÜRK

1961’de Çorum’un Oğuzlar ilçesi, Ağaçamı köyünde doğdu. İlkokulu köyünde, ortaöğrenimini Hasanoğlan Atatürk Öğretmen Lisesinde tamamladı. Yükseköğrenimini Ankara Üniversitesi, DTCF, Genel Türk Tarihi Bölümünde gerçekleştirdi.

Kars, Sakarya ve Ankara illerinde on yıl öğretmenlik ve yöneticilik yaptıktan sonra ticareti seçti. Yirmi yıl kuyumculuk yaptı. Öğrenme ve araştırma tutkusundan dolayı değişik alanlarda çok sayıda kursa katıldı. Güzel Yazı (kaligrafi) sanatını icra etmek için çeşitli fuarlara katıldı. Bu vesileyle Türkiye’nin altmıştan fazla vilayetini gezip görme imkânı buldu.

İlk başta sade bir okur iken, 2010 yılından itibaren iki yıl süreyle Avrasya Yazarlar Birliği Edebiyat Akademisinde hikaye, deneme ve şiir derslerine devam ederek kendini geliştirdi. Yazıları Bengü Yayınlarınca çıkarılan kitaplarda okuyucu ile buluştu. İnsan Tükenince, yazarın ilk hikâye kitabıdır. Göktürk’ün bir kısım yazıları çeşitli dergi ve internet sitelerinde yer almaktadır.

On yılı aşkın bir süre haftalık kitap değerlendirme topluluklarında görev alan Ethem Göktürk, 2022 senesinde Ankara’da kendi “Hikâye Anlatıcılığı ve Yazarlık Atölyesi”ni faaliyete geçirmiş olup, yeni hikâyeci yazarlar yetiştirme çabasıdadır.

CERRAH, yazarın ilk kişisel gelişim romanıdır.

Neşterine hâkim olamayan cerrah,
pusulasız kaptana benzer.

TEŞEKKÜR

Cerrah'in okurla buluşmasında katkılarını gördüğümüz editör *Veysel Tekelioğlu*, son okumayı gerçekleştiren *Hilal Nakkaş*, *Şükrü Bilgili*, *Merve Özdoğan Algın*, *Prof. Dr. Ayşe Filiz Yavuz* ve duayen gazeteci yazar *Nur Batur*'a teşekkürlerimizle...

1

YEDİNCİ BEŞİK

Kadirli, 1952

Şihmehmetli, Çukurova'da Adana ile Kadirli arasında orta büyüklükte şirin bir köy. Yönünüzü sabah güneşine döndüğünüzde solunuzda yükselen heybetli Toroslar, semaya bakınca hafifçe matlaşmış mavi bir gökyüzü, zeminde toprağın rengini değiştiren göz alabildiğince bir yeşillik ... Oldukça geniş araziyi ortadan ikiye ayıran dere üzerinde yıllar önce yapılan bir tahta köprü, cıvı cıvı akan suya inat iki yakayı birbirine bağlamakta. Ahmetfakılı mezrasına doğru nergis tarlaları, çeltik göletleri. Yer yer insan boyuna yaklaşan otlar ve sıralı ağaçların gölgesi etrafa ayır bir serinlik vermekte.

Bu coğrafyada bahar, yazı aratmıyor, sıcak mı sıcak. Güz bitimi birazcık ılık. Her ne kadar kış mevsiminin adı bilinse de yörenin soğuğu daima insaflı. Torosların zirvesinde yaz kış eksik olmayan beyaz örtü, Şihmehmetli'de neredeyse görülesi değil. Ovaya kar, on senede bir ya düşer ya düşmez. Diyelim ki bir sürpriz yaptı, hemencecik eriyip gider.

Yıl boyunca yapılan ziraat işleri, köylünün hemen hemen bütün zamanını almakta. Verimli toprak hangi tohum düşse sinesinde saklar; besleyip büyütür, fazlasıyla geri verir. Buğday ve pamuğun yanı sıra mısır, fıstık, kavun, karpuz ve domates ekilir en çok. Hasat zamanı geldiğinde, at arabalarıyla sepetler dolusu sebze ve bir o kadar da meyve taşınır huğlara.

Nasıl ki dünya dönmeden duramıyorsa kadim devirlerden beri Türklerin göç etmeden yaşayamadıklarını bilmeyen yok. Yöreyi mekân seçenler, kim bilir hangi göç furyasının içinde Horasan'dan kalkıp geldiler Çukurova'ya ... Şihmetli'de yaşayan bu kaçınıcı Oğuz neslidir bilinmez.

Kahraman Nuri, altı yaşındaydı Seferberlik başladığında. Babası as-kere çağrılır ve gidiş o gidiş ...

Ergen bir delikanlı oluncaya kadar babasının bir gün beyaz atı üzerinde hurma dolu el çantasıyla döneceğine inandı.

Zaman, kimi olduğu gibi bırakmış ki Şehit Hasan'ın evladını eleğinden geçirmesin. O da büyüyecek, günü gelince sorumluluk alacak onun da bir yuvası olacak, baba ocağı tütecekti. Nitekim Nuri, yağız bir delikanlı görünümü kazanınca bakıp bakıştıran büyükler, Zülfo Ağa'nın kızı Ayşe'yle ikisini başgöz ettir.

Nuri, Şihmetli civarındaki köylerde yıllarca çiftçilik ve çerçilik yaptı. Eşiyle o tarla senin, bu mezra benim didinip durdular. Zaman hükmünü işledi, çoluk çocuğa kavuştular. Ahmet, Abdülkadir, Sultan, Makbule, Fatma ve Hüseyin isimli kardeşlerin ardından yedinci evlat bekleniyordu.

Yardıma çağrılan Yüksekören köyünün tecrübeli kadını Arap Kadriye, bebeğin doğumunda ebelik ederken elinden geleni esirgemedi.

Ali Rıza ismi verilen Yedinci Beşik, aradan günler geçmesine rağmen ağlamayı bir türlü kesmedi. Yavrusu ağladıkça yüreği dağlanan Ayşe Geline'e, güngörmüş kadınlardan biri, "Bebegin adını değiştirirsen ağlamaz." diye akıl verince Ali Rıza yerine Mehmet Emin ismi uygun görüldü. Sonraki yıllarda; Celal, Asiye, Ali Rıza, Özgen ve Remzi isimlerinde beş çocukları daha dünyaya geldi Nuri ve Ayşe'nin. Altıncı sırada doğan Hüseyin, sadece iki yıl yaşayabildiği için Yedinci Beşik Emin, on bir kardeşin arasında büyükten küçüğe de küçükten büyüğe de tam ortada, altıncı sırada yer aldı.

Kim vardı ki dünyaya gelip de büyümeyen ... O da bedenen gelişmiş, okula başlama vakti gelip çatmıştı. Nüfus cüzdanı çıkarılması

gerekiyordu. Babası, hem Mehmet Emin'i nüfus kütüğüne kayıt ettirmek hem de ölen Hüseyin'i kayıttan düşürmek için nüfus idaresine gittiğinde ilgili memur, kolay bir yol buldu. Kocaman defterdeki 1950 doğumlu Hüseyin'in ismini çizip üstüne Mehmet Emin diye bir eklemeye bulundu. Yedinci Beşik'in gerçekte 1952'de başlayan dünyalık hayatı, bir kalem darbesiyle resmî kayıtlarda iki yıl öncesine kaymış oldu.

O günün çocuklarının hazır oyuncaklara ulaşması zordu. Bu yüzden zihinlerinde tasarlayıp elleriyle yaptıkları toprak ve ahşap parçalarla vakit geçiriyorlardı. Çocukluk çağının engin hayal âleminde hayat bulan basit ama kendilerinin el emeğini yansıtan bu oyuncaklarla dünyaları zenginleşiyor, yaşantıları daha zevkli bir hâle geliyordu.

Çocukların arasında sıklıkla düzenledikleri yarışmalar ve oyunlar vardı.

Oyunlardan biri, değneklerini kullanarak yaptıkları koşmacaydı. Akranları az ötedeki Kadırlı'ya ya da adını duyup henüz görmedikleri Adana'ya ulaşmayı hedeflerken bedenlen onlardan küçük durumda ki Emin'in ufku çok ötelerdeydi. O, kamış değneğini küheylan bir ata binercesine bacalarının arasına alıyor, "Deh deh Londra'ya!" diyerek, uzak mı, yakın mı olduğunu bilmediği bu şehri hedefine koyup ileri atılıyordu.

Okula başlayıp bilgi dağarcığı biraz genişlediğinde, çocuklar arasında yaygın olan, "İsim, şehir, eşya" oyunlarına dâhil olmaya başladı. Sıra "L" harfiyle başlayan başkentlere gelince, haritadaki yerini bilemese de tereddüt etmeden "Londra" diye yazıyordu. O günlerde Emin, Londra şöyle dursun, Kadırlı ile Adana arasındaki mesafe sorulsa cevap veremezdi. Yine de sınır tanımaz hayallerinin bedeninden daha hızlı büyüdüğü gözden kaçmıyordu.

HAYATI YAŞAMAK

Kalabalık ailesini geçindirmeye yetecek kadar arazisi olmayan Kahraman Nuri, civardaki köylülerle anlaşarak onların tarlalarını ekip biçmek için canla başla uğraş veriyordu. Çalışıp üretmediği takdirde bu topraklarda tutunabilmesi zordu. Yarıcılık yapmazsa başka türlü on bir çocuk nasıl büyütülür, onca ihtiyaç nasıl görülürdü?

Köyün ortak bir çobanı olmadığı için, her aile hayvanlarını kendi otlatmak zorundaydı.

Arada bir diğer kardeşlerinden yardım görse de yedi sekiz tane sığırı otlatmak ortaokul bitinceye kadar Emin'e kalmıştı. Bunlar arasında Morış adını verdiği, son derece uysal bir inek vardı. Onu otların bol olduğu yerlere götürür, zaman zaman çevrede bulduğu meyvelerle azığından ayırdığı ekmeği elleriyle Morış'e yedirir, papatya ve gelincik çiçeklerinden yaptığı gerdanlıkları bu sevimli hayvanın boynuna asardı.

Bir de Tombul isimli akıllı mı akıllı köpekleri vardı.

Nuri, becerikli bir çiftçi olmasının yanında ticarete yatkın bir insandı. Çevresinde olup biteni en ince ayrıntısına kadar gözlemleyip kısa sürede algılamak gibi bir meziyet vermişti Yaradan ona. Komşularına yardım etmekten geri durmayan, hemşerilerine gücü oranında destek veren cömert biriydi. Hasadın ardından sıkıntı çekenlere ürün gönderir, ihtiyaç sahiplerinin elinden tutmaya çalışırdı.

Bir özelliği daha vardı Nuri'nin: Çöpçatanlık. Çiftçilik ve bakkallıktan sonraki asli işi öksüz büyüyen delikanlıları evlendirip yuva kurmalarına öncülük etmekte, denilse yeri ydi.

Ayşe Hanım; orta boylu, zayıf, uzun ve siyah saçlı, kara gözlü bir görünüme sahipti. Hayatın omzuna yüklediği yük haddinden fazla ağır, onca iş arasında gecesi gündüzüne karışık bir anneydi. Dile kolay, günlük bağ bahçe ve tarla işlerinin yanında sayısı neredeyse bir düzineyi bulan çocuğun beslenip büyütülmesi ona bakıyordu. On üç boğazı doyuracak bir sofrayı her öğün hazır edebilmek elbette kolay değildi.

Kocaman bir yatak ve genişçe bir yorgan, onca çocuğun akşamdan sabaha ortak kullanım alanıydı. Altısının başı bir yanda, beşininki bir yanda yattıkları oluyordu. Zaman zaman aralarında anlaşmazlık çıksa da gerek Nuri gerekse hanımı problemin büyümesine izin vermiyordu. İkisi de gayet iyi biliyordu ki ipin ucu bir kez kaçtı mı bu kadar çocuğun idaresi imkânsız hâle gelirdi.

Ayşe Hanım, çok becerikli biriydi. Yerine göre kırk elli kişilik ırgat ve o kadar çocuğun yeme içme ihtiyacını tek başına hazır ederdi. Köyde yemekler gibi ekmek de evde pişiriliyordu. Ayrıca güzün kazanlar dolusu domatesle bir dünya salça kaynatıp bir kısmını eşe dosta “hatırlık” olarak gönderiyordu. Sadece bu uğraş bile onun bir hayli zamanını alıyordu. İneklerin sağımı; sütün yoğurt yapılması, yayıkla yağ çıkarılması hep ona bakıyordu.

Bahçelerin ekilip sulanmasında olduğu gibi yabani otlardan arındırılmasında da onun gözetimi gerekiyordu. Bunca işin yanında iki sene de bir doğum yaparak bebeğine bakmak zorunda kalması kadıncağzın nasıl bir yük altında kaldığını göstermeye yetiyordu. Okuma yazması olmayan bu çilekeş kadın için hayat hep zorluklarla bezeliydi. O yine de bir insan kapasitesinin çok çok üstünde olan sorumluluklarına rıza gösteriyor, hayatın omzuna bindirdiği yükten şikâyet etmiyordu. Köyün bitişiğindeki Seydiler Mahallesi’nde bir bahçeleri vardı. Bir defasınca Ayşe Hanım, Emin’in de yardımıyla o bahçenin bakımını yaptıktan sonra sırtına küçük çocuklardan birini, iki eline de sebze dolu sepetleri alarak eve doğru yola çıktı. Suyu gür akan derenin kenarına gelip tam ağaç köprüyü geçerken dengesini kaybeden kadıncağz, düşmekten son anda kurtuldu ama dökülen sebzeler suyun üzerinde yüzmeye

başladı. Gözünün önünde evlatlarının rızkının kayıp gitmesine o kadar çok üzüldü ki uzun süre kendi kendine söylenmeden edemedi.

Ezberinde fazla sure ve dua yoktu. Fatiha, Tahiyat ve Sübhaneke ile vakit namazlarını aksatmadan kılıyordu. Arapça okuma yazmayı bilen kocası, her ne kadar “Duaları ben sana öğreteyim,” dese de onca meşga-le arasında buna vakit bulamadılar.

Aşağı yukarı beş yüz kişilik nüfusa sahip Şihmehmetli’de herkes birbirini tanıyordu. Baharın gelişini müjdeleyen Hıdrellez Şenlikleri çok canlı geçiyordu. Ortak bir köy odası olmasa da köye yolu düşen bir yabancı asla aç ve açıkta bırakılmıyordu. Evi yol üstünde bulunan Çolak Mustafa, yabandan gelen misafirlerin gönüllü karşılayıcısıydı. Gelenlere yedirip içirir, gerekirse onları evinde yatılı misafir eder öyle uğurlardı.

Köylülerin aşına olduğu bir de Arap Hoca vardı. Her sene ramazan ayında gelerek camide teravih namazı kıldırıp çocuklara Kur’an okumayı öğretirdi. Türkçe konuşmayı beceremeyen hocanın yaşlılığını fırsat bilen çocuklar, duaları öğrenmenin yanında gün boyu gırgır şamata içerisinde eğlenip akşamı ederlerdi. Büyük küçük bütün talebeler aynı yerde ders aldığından, hoca, onları kontrolde zorlanıyordu. Afacan çocuklardan bazıları kargaşadan faydalanıp *Sübhaneke, sümbül teke, anan keçi baban teke...* türünden tekerlemeleri araya sıkıştıınca, hoca, uzun değneğiyle kontrolü sağlamakta gecikmiyordu. Ramazan ayının sonuna doğru derse devam eden çocukların hemen hemen tamamı namazda okunacak kadar sure ve duayı ezberlemiş oluyordu.

Yörenin güzel âdetlerinden biri de komşular arasındaki dayanışmaydı. Birinin cenazesi olduğunda, en güzel yemekler götürülerek ailenin üzüntüsü hafifletilmeye çalışılır, acısı taze olan evde neredeyse bir hafta on gün boyunca yemek pişirmeye ihtiyaç duyulmazdı.

Köyde hırsızlığa rastlanmadığı gibi çoğu evin kapısında kilit bile yoktu.

Evlerin damına sineklerden korunmak için cibinlikler yapılır, duruma göre tarlalara da cibinlik götürülürdü. Ayrıca köydeki pek çok ailenin, kenarlıkları küçük resimlerle süslenmiş at arabası vardı.

Geniş ovaya kurulmuş köyde Emin'in, pamuk toplamadığı, susam hasadına yardım etmediği tarla sahibi kalmamıştı. Normal bir amele günde yetmiş seksen kilo pamuk toplarken o, el çabukluğu ile yüz yirmi kilo civarında topluyordu. Durum böyle olunca, hasat zamanı köyün en çok aranan ırgatlarından biri oldu. Fatma ablasıyla aralarında daha çok pamuğu kimin toplayacağı yönünde bir rekabet vardı. Ablası, ilk zamanlarda kardeşinden fazla pamuk topluyordu. Sonraki yıllarda Emin de onun kadar toplar oldu. Bu rekabeti bilen büyükler Fatma'nın ilgisini başka yöne çekip onun hararından birkaç kiloyu kardeşininkine aktarınca yarış iyice kızışıyordu.

Bir defasında Ahmet ağabeyi, köyde oldukça geniş bir arazinin pamuk toplama işini üstlendi. Emin'in hasat süresince gösterdiği çabadan son derece hoşnut kalarak ona beş yüz lira bahşış verip kardeşini sevindirdi. Nasıl sevinmesin, aldığı para bir memurun neredeyse iki aylık maaşına denk düşüyordu.

Her türlü yeniliğe açık olan Kahraman Nuri, üstün gayretiyle birkaç yıl içinde işlenecek epeyce arazi edindi. Köye ilk traktörü getirmeyi kafasına koyup komşulardan birine ortaklaşa traktör almayı teklif etti. Adam, onun bu teklifine: "Bu meretin suyu biterse yürümez." endişesiyle sıcak bakmadı. O, yine de yılmadı. Biraz gecikmeli de olsa köye traktörü getiren ilk kişi oldu. Ondandır diğer aileler de toprağı çabucak işleyip, dünyanın yükünü taşıyan bu makineyi arka arkaya edinmeye başladılar.

Haberdar olduğu her yeniliği köy hayatına katmakla ünlenen Nuri, bir gün hanımına, "Seni odun ateşinin dumanından kurtaracağım." diyerek tüplü bir ocak aldı. Şihmehmetli, böyle bir aletle yeni tanışıyordu. Aynı şekilde düdüklü tencereyi köye ilk defa getiren de oydu. "Hanım, bu nedir, biliyor musun?" diye sorduktan sonra "Yemeğin piştiğini haber vermek için düdük çalan tencere işte bu." diyerek cevabını da kendisi vermişti. Hem tüp gazla çalışan ocağın hem de yeni tencerenin kullanımındaki kolaylık Ayşe Hanım'ı çok mutlu etmişti.

Demokrat Partinin iktidarda bulunduğu dönemde Nuri, köyün Ocak temsilcisi yapılmca, devlet görevlileriyle tanışıp konuşma fırsatı

buldu. Böylece zihninde Adana, Türkiye hatta dünya üzerine bir bakış açısı gelişti.

Köydeki büyük küçük herkesin, jandarmaya saygı ile korku arasında bir yaklaşımı vardı. “Devlet” deyince, askerlik çağına girenlerin çağrı pusulalarını getiren; çok sık olmasa da arada bir yaşanan sevimsiz olayların nedenlerini irdeleyip suçluların peşinde gezen bu teşkilattaki yeşil elbiseli, omzu tüfekli, iri yapılı gençler gelirdi akla. Köylünün nazarında devletin eli kolu olarak Nüfus ve Orman idareleri bilinse de jandarmasının yeri başkaydı.

Birbirine benzeyen ve benzemeyen yanlarıyla şihmehmetli’deki herkes kendi hayatını yaşıyordu.

3

SİYAH ÖNLÜKLÜ GÜNLER

Okuyan insanlara farklı bir muhabbet duyuyordu Kahraman Nuri. Kendisi okuyamadığı gibi büyük çocukları için o tren çoktan kaçmıştı. Bunun ezikliğini günbegün hissediyordu. Kazandığı hayat tecrübesi ona tahsilin her kapıyı açan sihirli bir anahtar olduğunu kavratmıştı. O nedenle oğlu Abdülkadir'in, ilkokulu bitirdikten sonra ortaokula devamını sağladı. Sırada Yedinci Beşik vardı. İlkokul çağına erişince babası ona yeşil bir çanta, siyah önlük, beyaz kolalı yakalılık ve bir çift kırmızı pa-buç aldı. Daha sonra götürüp okula kaydını yaptırdı. Küçük Emin; ak-ranları Bedriye, Melek, Eşe, Nazmiye, Ayşe ve Ali'yle sınıf arkadaşı oldu.

Çok disiplinli bir öğretmen olan İhsan Bey, Emin'i hep ön sıralara oturtuyor, sık sık işlenen konularla ilgili sorular soruyordu. Derse hep hazırlıklı olmak zorundaydı. Öğretmeni, öfkesini de sevgisini de kulak çekerek gösteriyordu. Onca çalışkanlığına rağmen zaman zaman onun kulağı da çekilmekten geri kalmıyordu.

Bir gün hayat bilgisi dersinde, "Kalk bu konuyu sen anlat." dedi İh-san Bey. Dersi aynen hocasından gördüğü gibi anlatmaya çalıştı. Öğ-retmeni kendisine, "Aferin, sen, çok büyük bir adam olacaksın ama ben belki görürüm belki göremem." diyerek başını okşadı.

İlkokulun müdürlüğünü Hayri Mulu yapıyordu. Trakyalı Erol Bey, Kadırlılı Süheyla Dursun Hanım ve Kemal Onat diğer sınıfları okutan öğretmenlerdi.

Her sabah okula giderken Emin de herkes gibi koltuğunun al-tında bir parça odun götürüyor, sınıftaki sobanın yakıtı bu şekilde karşılanıyordu.

Dördüncü sınıftan beşe geçerken karnesini baştan aşağı süsleyen “pekiyi” derecesi, babasını çok mutlu etmişti. Birkaç gün sonra gittiği Gaziantep’ten hem amelelerin başındaki kâhyaya hem de oğluna birer dolma kalem getirdi. Hayatında ilk defa böylesi bir kaleme sahip olmanın sevincini o gün doyasıya yaşamıştı. Nasıl sevinmesin, okulda mürekkepli kalem sahibi olan tek öğrenci oydu.

Beşinci sınıfta Kadirli’deki ilköğretim idarecileri çok güzel bir uygulama başlattılar. Yakın köylerin okulları arasında bilgi müsabakaları düzenlenir oldu. Bu vesileyle çocuklar, kendi köylerinin dışına çıkarak çevreyi tanıma fırsatı yakalıyordu.

İhsan Bey, müsabakalar için en başa, aynı zamanda sınıf başkanı olan Emin’i seçiyordu. Tesadüfen birkaç kez başarılı olmak yetmezdi. Zirvede kalmak önemliydi. Bunun için de sürekli çalışmak gerekiyordu. Ekip olarak bir yandan öğretmenin verdiği ödevleri günü gününe yaparken bir yandan da yarışmalara hazırlanıyorlardı. Yarışma bitiminde katılımcı öğrencilere kitap, defter, kalem gibi okul araçlarının yanı sıra çeşit çeşit kuru yemişler hediye ediliyordu. Bu ödüller gelecek yarışmalar için çocukların isteğini daha da kamçılıyordu.

Kahraman Nuri’nin evi köyün orta yerindeki kahvehaneye çok yakındı.

Bir gün hiç beklenmedik bir olay oldu. Emin, ikindi üzeri kitaplarını divanın üzerine yaymış ödev yaparken kapı çalındı. Gelenler, tanıdığı köylülerdi. Adamlar, “Kolay gelsin yeğenim.” dedikten sonra bellerinden tabancaları çıkarıp şarjörleri ayırarak divanın üstündeki minderin altına bırakıp gittiler. Çok geçmeden arka arkaya birkaç kişi daha gelip silahını bıraktı. En son gelene, “Amca ne oluyor böyle herkes tabancasını bana bırakıp gidiyor?” diye sorunca adam, sağ elinin işaret parmağını ağzına ortalayıp burnunun ucuna dayadı. “Sus!” işareti yaparak çıktı gitti. O güne kadar hep uzaktan gördüğü tabancalar ilk defa bu kadar yakınında duruyordu. Tam bir tanesini eline almış inceliyordu ki aralarında didişme eksik olmayan kardeşi Celal yanına geldi. Elindeki tabancayı ona doğrultup “Canımı sıkarsan seni vururum.” diye gözdağı vermek istedi. Yaptığı elbette bir şakadan ibaretti. Altta kalmak istemeyen kardeşi,

“Yok ya! Haydi, vur da görelim.” türünden alaycı bir karşılık verdi. Tabancanın boş olduğunu sanan Emin, kardeşini korkutmak için tetiğe basabilirdi ama basmadı. Daha sonra tabancayı öylesine karşı duvara çevirdi. Nasıl olduysa odayı “Güm!” diye bir ses kapladı. İki kardeşin de aklı başından gitti. Donup kalmışlardı. Patlama sesini dışarıdan duyan babaları, koşarak yanlarına geldi. İki oğlunu da sapasağlam görünce ellerini açıp Allah’a şükretti. Olayın tesiriyle tir tir titreyen evlatlarının yanından uzun süre ayrılamadı. Babasına karşı mahcup olan Emin, “İyi ki silahı Celal’e doğrulttuğumda tetiğe basmamışım, yoksa kardeşimin ölümüne sebep olur, çok üzülürdüm.” diye düşünüyor, kendince teselli buluyordu.

Akşam ezanı okununca, tabancaların sahipleri gelmiş, emanetini beline yerleştiren çıkıp gitmişti. “Jandarmalar köye gelip kahvede üst araması yapacak.” diye yayılan bir söylenti bu olaya sebep olmuştu.

4 YILAN

Bir yanını Toroslara dayamış ovaya kurulu köyün verimli arazisinde değişik meyve ağaçları ve çeşit çeşit tahılların arasında zaman zaman yabani hayvanlara rastlanıyordu. Bunların başında da çeşitli boy ve renkteki yılanlar geliyordu. İsmi bile ürkütücü bu yaratıkların nerede, ne zaman insanın karşısına çıkacağı belli olmuyordu. Civardaki türlerin bir kısmı zararsız olsa da bazılarının zehirli olduğu söyleniyordu. Özellikle çocuklar yılanlara karşı dikkatli olmaları için sık sık uyarılıyordu ama hangisinin zararsız, hangisinin zararlı olduğunu çocuklar nereden bilecekti?

Koyunu güden nasıl ki kurdu görürse her gün arazide dolaşan birinin de er geç yılanlarla karşılaşmaması imkânsızdı. Bahardan yaza geçerken kabuk değiştiren bu sürüngenlerin “kav” denilen kurumuş derisine etrafta sıkça rastlanıyordu. Bu bile görene ürküntü vermeye yetiyordu. “Derisi burada olduğuna göre, kendisi de yakındadır.” korkusu düşüyordu görenlerin yüreğine. Haklarında anlatılanlara bakılırsa bu soğuk yüzlü, sevimsiz hayvanlar erkekli dişili yaşıyordu. Ayrı gezseler bile biri diğerinden fazla uzak olmuyordu. Arazide dolaşan yılanlar, insan ya da hayvan her kimle kavga ettiyse onun resmini eşine gönderiyor, o da intikam hırsıyla sevgilisine zarar veren kişiyi nerede olsa arayıp buluyordu. İlk fırsatta bütün zehrini o canlıya boşaltıyor, böylece ölen yılanın ahı yerde kalmıyordu. Anlatılanlar aynen böyleydi.

Köyün diğer çocukları gibi Emin de yabani hayvanlar hakkında duyduklarından etkileniyordu. Bu yüzden, arazide dolaşırken değneğini elinden eksik etmiyordu.